

Forfatter: Heiberg, Johan Ludvig

Titel: BREV TIL: Mynster, Jakob Peter FRA: Heiberg, Johan Ludvig (1819-12-12)

Citation: Heiberg, Johan Ludvig: "BREV TIL: Mynster, Jakob Peter FRA: Heiberg, Johan Ludvig (1819-12-12)", i *Breve fra J.P. Mynster*, Gyldendalske Baghaudling (F. Hegel), s. 316. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991707-000-shoot-L0019917070000192.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Breve fra J.P. Mynster

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Fra I. L. Heiberg.

Paris, d. 12te December 1819.

Herr Doctor!

Deres ærede Skrivelse af 16de November har jeg rigtig modtaget. Mere end det mig meddeelte Afslag bedrøvede mig den Vildfarelse, hvorpaa det især beroede, da De nemlig syntes at staae i den Formening, at jeg vilde træde ind i den diplomatiske Carriere ^{*)}. Denne Plan, som jeg vel for flere Aar siden har havt, har jeg alt for længe siden aldeles opgivet, da Erfaringen har viist mig, at der i Danmark blot vælges Adelige til at figurere ved Legationerne, og at det uden dette Requisit eller særdeles Protection ikke er muligt at komme nogen Vei i Carrieren. Da jeg nu næsten er ligesaa berøvet Protection som adeligt Blod, har jeg tænkt, at det var bedst at lade den Grille fare; og det undrede mig, at De endnu kunde troe mig beilende til en diplomatisk Post, efterat jeg har tiltraadt en literair Udenlandsreise, understøttet med kongeligt Stipendium. Jeg havde rigtignok i mit Brev til Dem ^{**)} udtrykkeligen undgaaet at nævne mit zoologiske Studium, fordi jeg nødig omtaler mine Arbeider, førend jeg har bragt dem, eller troer at have bragt dem, til en vis Modenhed. Nu erfarer jeg af et Brev fra min Moder, som jeg modtog forleden, at hun i en Samtale, som hun har havt med D. H., har forekommet mig ved at fortælle Dem om mine Planer og Udsigter. Det Svar, som De har givet hende, er i enhver Henseende trøstende og behageligt, og det viser mig, hvormeget jeg tør stole paa det Benskab, hvormed De bærer mig. Den Maade, hvorpaa De troer jeg kan opnaae mit dobbelte Ønske, Understøttelse af Communitetet og Ansættelse ved Universitetet, skal jeg nøie følge. Ved en besynderlig, ufrivillig Overeensstemmelse mellem Deres Raad og min Handlemaade, er allerede s. 317 mit Skrift udarbejdet paa Tydsk, og saa godt som færdigt. Forelæsninger har jeg endnu ikke hørt, fordi det ikke er nødvendigt her, hvor de Lærdes Skrifter ere trykte, og alle Musæer og Kabinetter offentlig tilgængelige. Jeg har altsaa ikke kunnet belægge den hossølgende Ansøgning med de Attester, som De har forlangt. Fra Kabinetetsforstanderen kan jeg let skaffe en saadan; men jeg troer, De vil bifalde, at jeg istedenfor har sendt Pros. Reinhardt et Udtog af mit Skrift, som jeg smigrer mig med at ville være en bedre Attest end Kabinetetsforstanderens, der i det højeste kunde bevidne, at jeg ofte var kommen i Galleriet, men ikke om jeg var gaaet derfra med Nytte. — Jeg behøver ikke at sige Dem, at ei blot et forønsket, men ogsaa et hurtigt Resultat er mig af Vigtighed. Med Tillid til Deres gode Villie og Overbeviisning om, at denne vist ogsaa maa have den Indflydelse, som den fortjener, overgiver jeg min Ansøgning i Deres Hænder. —

At Baggese først skal spise ude om Torsdagen, og derpaa reise om Onsdagen, er en meget pudseerlig Combination, som dog efter hans Maneer ikke er overraskende. Men i høieste Grad besynderligt er det, at man i Kjøbenhavn har troet at gjøre en national Fest for Thorvaldsen, idet man udelukkede derfra een af Nationens nationaleste Digtere. Som saaban hørte han dog med dertil, og der er en Slags Contradictio in adjecto indløbet ved hans Udelukkelse. Dette er omtrent ligesaa klogt som de 12 Paragraphers Paastand, at „han burde udrøddes af Literaturen“, ligesom det stod i menneskelig Magt at betage ham den Plads, han eengang har erhvervet sig. Det synes mig, at Baggese's Modstandere gjøre sig skyldige i alle de Feil, som de bebreide ham, og det er saa meget utilgiveligere, som de have hans Exempel for Øinene, og just ville bekjæmpe hans Svagheder.

Jeg forbliver med Høiagtelse

Deres hengivne og forbundne
I. L. Heiberg.

s. 318 Det vil maaskee interessere Biskop Münter at erfare, at jeg meget ofte seer Hans Correspondent, Biskop Grégoire, som er en intim Ven af min Fader.